

“ตอนนี้ผมไม่ได้หวังให้นักเรียนของผม สามารถแก้โจทย์ปัญหาที่ยุ่งยากได้อย่างรวดเร็ว

ไม่ต้องวิเคราะห์ปัญหาได้อย่างแตกฉานแล้วครับ

ผมขอเพียงพวกเขาเห็นความสำคัญของการเรียน เห็นความสำคัญของอนาคตตัวเอง หากพวกเขาตั้งใจ พวกเขาจะสามารถเลือกอนาคตที่ดีให้กับตัวพวกเขาเองได้อย่างมีความสุข”

“

หับมองปัญหาและอุปสรรคที่เข้ามา เป็นเหมือนโอกาสที่ดี ที่จะทำให้เราพัฒนาและดึงศักยภาพของตัวเองออกมาเพื่อก้าวข้ามอุปสรรคเหล่านั้นไปได้” ทุกครั้งที่ท้อแท้ หรือผิดหวังกับเป้าหมายที่ผมตั้งไว้กับนักเรียน ผมมักจะคิดถึงคำพูดที่ตัวเองเชื่อและพยายามปฏิบัติมาตลอดจนทำให้ผมยังสามารถยิ้ม และทำงานในฐานะครูต่อไปได้อย่างมีความสุข

ผ่านไป 1 ปี กับการปฏิบัติหน้าที่เป็นครูอาสาที่โรงเรียนวัดสังฆราชา ผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมาย เริ่มตั้งแต่วันแรกที่ผมได้เข้าไปที่โรงเรียน โรงเรียนยังไม่เปิด แต่ด้วยความตื่นเต้น ผมเลยมาสำรวจโรงเรียนที่ผมจะได้สอนตลอดระยะเวลา 2 ปี

ก่อนการสอนจริง ผมได้ตั้งเป้าหมายสำหรับนักเรียนของผมไว้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ที่นักเรียนสามารถคำนวณหาค่าตอบจากโจทย์ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว นักเรียนสามารถวิเคราะห์ปัญหาที่ได้รับและแยกแยะกันให้ได้มาซึ่งคำตอบ เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน รวมไปถึงกิจกรรมที่นักเรียนให้ความร่วมมือ ในการทำกิจกรรมต่างในภายในคาบเรียน (คณิตศาสตร์) และนี่คือสิ่งที่ผมได้ตั้งเป้าหมายไว้ ซึ่งผมจะต้องพานักเรียนของผมไปถึงจุดนั้นให้ได้

แต่ก่อนอื่นผมจะต้องให้นักเรียนของผมฝึก การบวก ลบ คูณ หาร ให้ได้เสียก่อน ซึ่งหลายๆ คนอาจคิดว่าจะไปยากอะไร แต่สำหรับนักเรียนที่ผมสอน บอกได้เลยครับ ค่อนข้างหนักเอาการสำหรับพวกเขา สิ่งแรกที่ทำให้ผมต้องตกใจ ก็คือ ทำให้นักเรียนในโรงเรียน ที่ถือว่าอยู่ในตัวเมืองกลับไม่สามารถบวก ลบ คูณ หารได้ บางคนก็คำนวณไม่ได้ ก็คือไม่ได้เลยจริง ๆ ะครับ

เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา? ผมลองกลับมาคิดถึงบทกวีถึงเป้าหมายที่ผมตั้งไว้พร้อมทั้งเพิ่มเป้าหมายใหม่หรือไว้ก่อน แต่ไม่ถึงเป้าหมายเดิมะครับ ผมกลับมาคิดถึงสาเหตุ จนวันต่อมาได้ลองถามนักเรียนหลาย ๆ คนดู ก็พอจะสรุปได้ว่า “คณิตศาสตร์มันยาก เรียนไปก็ไม่ได้ใช้ ไม่รู้จะเรียนไปทำไม” ผมเลยมานั่งคิดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะดึงดูดให้นักเรียนสนใจ และเห็นความสำคัญของวิชานี้มากขึ้น มีอยู่กิจกรรมหนึ่งที่นักเรียนชอบมาก คือการบวกเลขจากแต่ตั้งหมดในหน้าไฟ 1 สำหรับโดยผมจะหยิบไพ่ทีละใบขึ้นมาและให้นักเรียนบวกได้มาจากไฟที่ผมหยิบขึ้นมาจนครบ 52 ใบ นักเรียนสนุกมากกับกิจกรรมนี้ (โดยเฉพาะนักเรียนที่ไม่ชอบคณิตศาสตร์ก็มาออกกำบวกเลขเลขนะครับ) อีกกิจกรรมหนึ่งที่นักเรียนชอบคือกิจกรรมสื่อนยศนักคณิตศาสตร์ โดนผมจะมีคนนักคณิตศาสตร์

แต่ละชั้น พร้อมแต้มของชั้นนั้น ๆ ไว้ โดยเริ่มต้นจาก Novice จนถึง Great King of MATHS โดยนักเรียนคนไหนอยากจะได้แต้มจะต้องมาจับแบบฝึกหัดจากผมไปทำ โดยแต่ละชั้นจะสะสมแต้มจากการทำแบบฝึกหัดไม่เท่ากัน กิจกรรมนี้ถือว่าฮอตมากในกลุ่มนักเรียนที่ชอบเล่นเกมออนไลน์ พวกเขาจะเอาไปอวดกัน เพราะทุกครั้งที่มีนักเรียนมาสอบสื่อนยศ ผมจะติดประกาศไว้หน้าห้อง ก็นี่ใครจะยอมละครับที่เพื่อนมาชมสูงกว่า ช่วงที่มีกิจกรรมนี้ ทำเอาผมไม่ได้นั่งพักจับกาแฟเลยหละครับ อีกหนึ่งกิจกรรมที่ผมภูมิใจ คือ กิจกรรมการถางป่า และการถางกระทัง โดยการถางป่าจะแจกคู่มือเมื่อตอบคำถามสะสมแต้มในคาบเรียนได้ครบ 5 แต้ม โดยคุณสมบัติคือป้องกันการจมน้ำ (หักคะแนน) จากคู่มือส่งงานสาย ส่วนการถางกระทังจะแจกคู่มือนักเรียนถูกครูเตือนเพราะก่อความไม่สงบในห้องเรียนเกิน 3 ครั้ง โดยคุณสมบัติ คือ หลังเลิกเรียนจะต้องมาตัดกระทัง (ห้องพักครู) เพื่อทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

ผ่านไปจนครบ 1 ปี กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผมหยิบยื่นให้นักเรียน มีบ้างที่ล้มเหลว มีบ้างที่ประสบความสำเร็จ ยอมรับเลยครับว่าผมทำมากกว่ามีกำลังใจเสียอีก จนกระทั่งมีนักเรียนคนหนึ่งมาคุยกับผม ขณะที่ผมกำลังตรวจงาน เขาบอกผมเกี่ยวกับเป้าหมายของเขาในอนาคต เขาบอกกับผมว่า

“แม่ของหนูอยากให้หนูได้เรียนหนังสือเยอะ ๆ ไม่อยากให้ต้องมาลำบากเหมือนแม่ แต่ก่อนหนูเคยเถร ติดเพื่อนนะครู แต่พอแม่พูดกับหนูวันนั้น หนูร้องไห้เลยล่ะ หนูเลยเปลี่ยนตัวเอง ตั้งใจเรียนมากขึ้น ทบทวนหนังสือมากขึ้น วิชาของครูหนูตั้งใจเรียนและกลับไปทบทวนทุกครั้งเลยนะครู โตขึ้นหนูอยากเป็นแอร์โฮสเตสค่ะครู แต่หนูว่าหนูคงทำไม่ได้ เพราะหนูไม่เก่งภาษาอังกฤษ (หัวเราะ)”

ระหว่างที่เขาพูด ผมวางทุกอย่างที่ค้างคาอยู่ตรงหน้า พร้อมกับเงยหน้ามองเขาที่ค่อนข้างเคอะเขิน และฟังเขาอย่างตั้งใจไปด้วยรอยยิ้มบนใบหน้าของผม ตั้งแต่ผมสอนที่นี่เขาเป็นนักเรียนคนแรกที่บอกกับผมเกี่ยวกับเป้าหมายในอนาคต และเมื่อเขาพูดจบ ผมตอบกลับเขาไปคำเดียวเลย ว่า “อยากเป็นแอร์โฮสเตสใช่ไหม มา...ดี๊วครูช่วย”

“**U**สทนทานใช้เวลาไม่เกิน 5 นาที จากในหน้าที่เคอะเขินของนักเรียนคนนี้ เปลี่ยนเป็นใบหน้าของเด็กน้อยคนหนึ่งที่มีแววตาของความหวังปรารถนาที่มีความสุข หลังจากวันนั้นผมก็กลับมาคิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตการเป็นครูของผมเชื่อมโยงกับเป้าหมายและความคาดหวังที่ผมมีต่อนักเรียน ซึ่งผมเอาแต่คาดหวังให้นักเรียนเป็นอย่างนั้นเป็นแบบนี้ตามที่ผมต้องการ โดยที่ไม่ได้ถามความสมัครใจของนักเรียนก่อนเลย ตอนนี้ผมไม่ได้หวังให้นักเรียนของผมสามารถแก้โจทย์ปัญหาที่ยุ่งยากได้อย่างรวดเร็ว ไม่ต้องวิเคราะห์ปัญหาได้อย่างแตกฉานแล้วครับ ผมขอเพียงพวกเขาเห็นความสำคัญของการเรียน เห็นความสำคัญของอนาคตตัวเองหากพวกเขาตั้งใจ พวกเขาจะสามารถเลือกอนาคตที่ดีให้กับตัวพวกเขาเองได้อย่างมีความสุข หากพวกเขาทำได้ เท่านั้นผมก็มีความสุขเหนือสิ่งอื่นใดแล้วครับ

ศุภาเกียรติ ยมบุญ (ครูกอล์ฟ)
วิชาคณิตศาสตร์ โรงเรียนวัดสังฆราชา

